

דיוקן המשורר בחדרו

חלבנו את הבוקר

עדין, גם בתוך העלטה
הזאת, בתוך כלאי הצר,
בתוך עמקי הבור, אולי
נותר

רק איזה
קמץ של תנועות, שגוף
של משורר, אולי,
יכול לבחור,

הלא תכיר,
בבקשה, מגון
של מחוות, אשר עדין,
בסוגר (ולי, רשמית, הרי,

מוותר), הכל, סביבי כל
כף מהיר, לכן אקרא
לו דרור,

הוי דרור, הוי דרור,
אני, המשורר, מסיע,
ככה, הר,
ובכחותי,

יותר נכון, אני, לומר, אני
דוחף, אני מושך, באמצעות
הזרוע,

הנה, רק אקמר את
שתי ברפי,
בנסיון זהיר,
מולו, לכרוע,

לאורך כל פרקי הגוף.
ממש עד
קצה השריר.

חלבנו את הבקר.
ואפינו את הבקר.
וחלקנו את הבקר.
את הבקר. רענן.

ובצענו את הבקר
לפרוסות רכות.
פרוסות של
טעם מעדן.

וגם חתכנו את הבקר.
וגם מרחנו את הבקר.
וגם שתינו את הבקר.

כף שתינו את הבקר.
כששתינו את הזמן.

וכך, כמעט הגענו,
עד הבקר, אל החצי
של הגן.

ואז מזגנו
את הבקר.
מזגנו את
הבקר.
מזגנו לקנקן.

כן, מזגנו,
את הבקר,
כן, מזגנו,
רענן,

לספל אוהבים, גדוש,
ממכחולו של האמן.

תדע לה, ככלל,
אני חוצה,
כלי, את החלל,
בחפשויות רבה, אני

עובר, לרגע, טס, על
המלים שלי,
אני, ממש, כבז,

עכשו תביט, היטב,
תראה, שים לב, איך
אני זו.

אני מהיר. אני גמיש.
אני הרי

המשורר, אני ככלי
עביר, בתוך

הכלוב הזה,
אני חוצה, בתוך
השיר, הרבה
מערכולות אור.

אני מותח לי פנים
מארכות של דג,
אני חשמל, אני זימים,

אני צלעות גדולות,
אני עומד,

אני לבד, על הארגז,
על שני
מוטות סנפיר,

וזאת, כרי
לסקר משם, אחי,
את העולם הזה, ומה
נחוץ לי, שמה
להכיר,

וגם לברק יפה,
מכאן, מה המצב,
כיצד נראים בחוץ,
הרחובות בעיר.

תשמע, אחי, רק
בטעות, משם, רואים
אותי כזה, יציב, יושב,
כותב,
כלי לחוץ לכה.

נרקב, מצהיב, כמו פקיר.
ולנגדי, חסר פנים,
נצב, לגב, עכשו,
נצב אותו הקיר.

עשיני שק לדמיוני

אוקי, עשיני שק לדמיוני.
עמוס פרטים קטנים
ושאלות הפלא על יפיה.

הרי יפיה הקדמוני, עלי,
תמיד, היה משא כבד.

אוקי, עכשו עשיני קיטבג.
ככה, כמו חיל אמיץ, המזדחל
קדימה בשוחה.

כדי לצפות כף, כל הלילה,
מעמדה נוחה.